

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 8. mája 2013*

„Občianstvo Únie — Článok 20 ZFEÚ — Právo na pobyt štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sú rodinnými príslušníkmi občana Únie, ktorý neuplatnil svoje právo na voľný pohyb — Základné práva“

Vo veci C-87/12,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Cour administrative (Luxembursko) zo 16. februára 2012 a doručený Súdnemu dvoru 20. februára 2012, ktorý súvisí s konaním:

Kreshnik Ymeraga,

Kasim Ymeraga,

Afijete Ymeraga-Tafarshiku,

Kushtrim Ymeraga,

Labinot Ymeraga

proti

Ministre du Travail, de l'Emploi et de l'Immigration,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predsedníčka druhej komory R. Silva de Lapuerta (spravodajkyňa), sudcovia G. Arestis, J.-C. Bonichot, A. Arabadžiev a J. L. da Cruz Vilaça,

generálny advokát: P. Mengozzi,

tajomník: V. Tourrès, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 23. januára 2013,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— K. Ymeraga a i., v zastúpení: O. Lang, avocat,

— luxemburská vláda, v zastúpení: C. Schiltz, P. Frantzen a L. Maniewski, splnomocnení zástupcovia,

— belgická vláda, v zastúpení: T. Materne a C. Pochet, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: francúzština.

- česká vláda, v zastúpení: M. Smolek a J. Vláčil, splnomocnení zástupcovia,
- dánska vláda, v zastúpení: C. Vang, splnomocnený zástupca,
- nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a N. Graf Vitzthum, splnomocnení zástupcovia,
- poľská vláda, v zastúpení: M. Szpunar a B. Majczyna, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: D. Maidani a C. Tufvesson, splnomocnené zástupkyne,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 20 ZFEÚ.
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Kreshnikom Ymeragom, ako aj jeho rodičmi Kasimom Ymeragom a Afijete Ymeragovou-Tafarshikuovou (ďalej len „manželia Ymeragovci“) a bratmi Kushtrimom Ymeragom a Labinotom Ymeragom na jednej strane a ministre du Travail, de l'Emploi et de l'Immigration (ministerstvo práce, zamestnanosti a prisťahovalectva, ďalej len „ministerstvo“) na druhej strane vo veci rozhodnutia, ktorým toto ministerstvo odmietlo priznať manželom Ymeragovcom, Kushtrimovi Ymeragovi a Labinotovi Ymeragovi právo na pobyt v Luxembursku a nariadilo im opustiť luxemburské územie.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2003/86/ES

- 3 Článok 1 smernice Rady 2003/86/ES z 22. septembra 2003 o práve na zlúčenie rodiny (Ú. v. EÚ L 251, s. 12; Mim. vyd. 19/006, s. 224) stanovuje:

„Účelom tejto smernice je určiť podmienky na uplatňovanie práva na zlúčenie rodiny štátnymi príslušníkmi tretích krajín, ktorí sa oprávnenne zdržiavajú na území členských štátov.“

- 4 Podľa článku 3 ods. 3 uvedenej smernice:

„Táto smernica sa nevzťahuje na rodinných príslušníkov občanov únie.“

Smernica 2004/38/ES

- 5 Článok 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Ú. v. EÚ L 158, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46), nazvaný „Vymedzenie pojmov“, stanovuje:

„Na účely tejto smernice:

- 1) ‚Občan Únie‘ znamená akákoľvek osoba, ktorá má štátnu príslušnosť členského štátu;
- 2) ‚Rodinný príslušník‘ znamená:
...
d) závislí priami príbuzní po vzostupnej línii a takéto osoby manželského partnera alebo partnera, ako je definovaný v bode b);
- 3) ‚Hostiteľský členský štát‘ znamená členský štát, do ktorého sa občan Únie presťahuje, aby vykonal svoje právo voľného pohybu a pobytu.“

- 6 Článok 3 smernice 2004/38, nazvaný „Oprávnené osoby“, stanovuje:

„1. Táto smernica sa uplatňuje na všetkých občanov Únie, ktorí sa pohybujú alebo zdržiavajú v členskom štáte inom, ako je členský štát, ktorého štátnymi príslušníkmi sú, a na ich rodinných príslušníkov, ako sú definovaní v bode 2 článku 2, ktorí ich sprevádzajú, alebo sa k nim pripájajú.

2. Bez toho, aby boli dotknuté práva voľného pohybu a pobytu, ktoré dané osoby môžu mať plným právom, hostiteľský členský štát v súlade so svojou vnútroštátnou legislatívou umožní vstup a pobyt pre nasledujúce osoby:

- a) akíkoľvek iní rodinní príslušníci, bez ohľadu na ich štátnu príslušnosť, ktorí nespádajú pod definíciu v bode 2 článku 2 a ktorí v krajine, z ktorej prišli, sú nezaopatrenými osobami alebo členmi domácnosti občana Únie, ktorý má základné právo pobytu, alebo ak vážne zdravotné dôvody prísne vyžadujú osobnú starostlivosť o príslušníka rodiny občanom Únie;

...

Hostiteľský členský štát vykoná rozsiahle preskúmanie osobných okolností [dôkladne preskúma osobnú situáciu – *neoficiálny preklad*] a zdôvodní akékoľvek odmietnutie vstupu alebo pobytu takýmto osobám.“

Luxemburské právo

- 7 Zákomom z 29. augusta 2008 o voľnom pohybe osôb a prisťahovalectve (Mém. A 2008, s. 2024, ďalej len „zákon o voľnom pohybe“) sa preberajú smernice 2003/86 a 2004/38 do luxemburského právneho poriadku.

8 Podľa článku 6 tohto zákona:

„1. Občan Únie má právo na pobyt na území počas obdobia dlhšieho ako tri mesiace, ak spĺňa jednu z týchto podmienok:

- (1) je zamestnaný alebo vykonáva samostatnú zárobkovú činnosť;
- (2) má pre seba a svojich rodinných príslušníkov, ako sú uvedení v článku 12, dostatočné zdroje, aby sa nestali záťažou pre systém sociálnej pomoci, ako aj zdravotné poistenie;
- (3) je zapísaný na štátnej alebo súkromnej škole akreditovanej v Luxemburskom veľkovejvodstve v súlade s platnými zákonnými a právnymi predpismi s hlavným cieľom absolvovať štúdium alebo v tomto rámci odborné vzdelávanie, pričom musí preukázať, že má pre seba a svojich rodinných príslušníkov dostatočné zdroje, aby sa nestali záťažou pre systém sociálnej pomoci, a zdravotné poistenie.

2. Veľkovejvodská vyhláška spresňuje zdroje požadované v predchádzajúcom odseku 1 bodoch 2 a 3 a spôsoby, ako ich možno preukázať.

...“

9 Článok 12 uvedeného zákona stanovuje:

„1. Za rodinných príslušníkov sa považujú:

...

d) závislí priami príbuzní občana Únie po vzostupnej línii a závislí priami príbuzní manželského partnera alebo partnera uvedeného v bode b).

2. Ministerstvo môže povoliť pobyt na území ktorémukoľvek inému rodinnému príslušníkovi bez ohľadu na jeho štátnu príslušnosť, na ktorého sa nevzťahuje definícia uvedená v odseku 1, ak spĺňa jednu z týchto podmienok:

- (1) v krajine pôvodu bol závislý od občana Únie, ktorému bolo primárne priznané právo na pobyt, alebo bol členom jeho domácnosti;
- (2) občan Únie musí bezodkladne a osobne zabezpečiť dotknutému rodinnému príslušníkovi starostlivosť z vážnych zdravotných dôvodov.

Žiadosť o vstup a pobyt rodinných príslušníkov uvedených v predchádzajúcom pododseku podlieha dôkladnému preskúmaniu s prihliadnutím na osobnú situáciu týchto osôb.

...“

10 Podľa článku 103 tohto zákona:

„Ministerstvo predtým, ako voči štátnemu príslušníkovi tretej krajiny prijme rozhodnutie o neudelení pobytu, o odňatí alebo neobnovení dokladu o pobyte alebo rozhodnutie o vyhostení z územia, preskúma najmä dĺžku pobytu dotknutej osoby na luxemburskom území, jej vek, zdravotný stav, rodinnú a ekonomickú situáciu, jej sociálnu a kultúrnu integráciu v krajine a intenzitu jej vzťahov s krajinou pôvodu, okrem prípadu, že jej prítomnosť predstavuje hrozbu pre verejný poriadok alebo verejnú bezpečnosť.

Nijaké rozhodnutie o vyhostení z územia, s výnimkou rozhodnutia, ktoré sa zakladá na vážnych dôvodoch verejnej bezpečnosti, nemožno prijať proti maloletej osobe, ktorého nesprevádza zákonný zástupca, okrem prípadu, že je vyhostenie nutné v jej záujme.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

- 11 Všetci odvolatelia vo veci samej pochádzajú z Kosova. Kreshnik Ymeraga prišiel v roku 1999 ako pätnásťročný do Luxemburska, aby býval u svojho strýka luxemburskej štátnej príslušnosti, ktorý sa stal jeho zákonným zástupcom. Napriek skutočnosti, že žiadosť Kreshnika Ymeragu o azyl luxemburské orgány zamietli, jeho situácia bola v roku 2001 regularizovaná a hneď na to začal študovať a našiel si stále zamestnanie.
- 12 V rokoch 2006 až 2008 do Luxemburska postupne prišli manželia Ymeragovci a dvaja bratia Kreshnika Ymeragu. V čase príchodu boli všetci plnoletí, okrem Labinota Ymeragu, ktorému do dosiahnutia plnoletosti chýbali ešte tri mesiace. Ešte v deň svojho príchodu podali žiadosť o medzinárodnú ochranu v zmysle zákona o azyle a práve na dodatočné formy ochrany.
- 13 Keďže luxemburské orgány ich žiadosti o medzinárodnú ochranu zamietli, manželia Ymeragovci a dvaja bratia Kreshnika Ymeragu podali 8. mája 2008 žiadosť o povolenie na pobyt na účely zlúčenia rodiny s Kreshnikom Ymeragom. Táto žiadosť bola 9. augusta 2008 implicitne zamietnutá a zamietnutie potvrdil tribunal administratif (správny súd) rozsudkom z 9. marca 2010, voči ktorému však nebolo podané odvolanie.
- 14 Medzičasom 16. marca 2009 Kreshnik Ymeraga získal luxemburskú štátnu príslušnosť. Dňa 14. augusta toho istého roku manželia Ymeragovci podali na ministerstvo žiadosť o udelenie dokladu o pobyte ako rodinným príslušníkom občana Únie.
- 15 Dňa 17. mája 2010 manželia Ymeragovci na ministerstve obnovili svoju žiadosť zo 14. augusta 2009 a požiadali tiež o udelenie dokladu o pobyte, alebo subsidiárne o povolenie na pobyt pre oboch bratov Kreshnika Ymeragu.
- 16 Tromi rozhodnutiami z 12. júla 2010 ministerstvo zamietlo uvedené žiadosti. Žaloba podaná proti týmto rozhodnutiam bola takisto zamietnutá rozsudkom tribunal administratif zo 6. júla 2011.
- 17 Podľa uvedeného rozsudku, hoci Kreshnik Ymeraga finančne prispieval na výdavky svojej rodiny, ktorá zostala v Kosove, nebolo možné konštatovať, že jeho rodičia boli od neho „závislí“ v zmysle zákona o voľnom pohybe. Pokiaľ ide o jeho dvoch bratov, vzhľadom na skutočnosť, že Kreshnik Ymeraga odišiel z Kosova v roku 1999, nemožno pripustiť ani to, že boli „členmi domácnosti“ v zmysle tohto zákona, napriek preukázanej finančnej podpore v období od 19. marca 2006 do 20. februára 2007.
- 18 Tribunal administratif tiež zamietol ako nedôvodné namietané porušenie článku 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme, z dôvodu, že odmietnutie udeliť povolenie na pobyt rodičom a dvom bratom Kreshnika Ymeragu im svojou povahou nezabránilo pokračovať v ich spoločnom rodinnom živote, ktorý viedli po jeho odchode z Kosova a pred svojím príchodom do Luxemburska.
- 19 Odvolatelia vo veci samej podali proti rozsudku tribunal administratif odvolanie na odvolací súd. Výkon rozhodnutí ministerstva o vyhostení sa odložil až do vyhlásenia rozsudku vo veci samej, okrem rozhodnutia týkajúceho sa Labinota Ymeragu, ktoré bolo vykonané pred odkladom.
- 20 Cour administrative uvádza, že hoci zákon o voľnom pohybe preberá smernice 2003/86 a 2004/38, zdá sa, že tieto smernice sa na Kreshnika Ymeragu nevzťahujú.

- 21 Vnútroštátny súd sa preto domnieva, že nastolenou otázkou je, či článok 20 ZFEÚ a prípadne niektoré ustanovenia Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) umožňujú priznať rodine Kreshnika Ymeragu právo na zlúčenie rodiny v Luxembursku.
- 22 Za týchto okolností Cour administrative rozhodol prerušiť konanie a Súdnemu dvoru predložiť nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

„V akom rozsahu postavenie občana Únie a s ním súvisiace právo na pobyt v krajine, ktorej je štátnym príslušníkom, ako stanovuje článok 20 ZFEÚ, spolu s právami, zárukami a povinnosťami stanovenými v Charte..., konkrétne a podľa potreby [jej] článku 20, 21, 24, 33 a 34, priznávajú garantovi, ktorý je [občanom Únie], zamýšľajúcim pripojiť k sebe na účely zlúčenia rodiny v krajine svojho bydliska, ktorej je štátnym príslušníkom, svojho otca a matku a svojich dvoch bratov, ktorí sú všetci štátnymi príslušníkmi tretej krajiny, právo na zlúčenie rodiny, ak nedošlo k uplatneniu práva na pohyb a pobyt garanta v inom členskom štáte, než je členský štát, ktorého je štátnym príslušníkom?“

O prejudiciálnej otázke

- 23 Vnútroštátny súd sa svojou otázkou v podstate pýta, či sa má článok 20 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát odmietol štátnym príslušníkom tretej krajiny udeliť povolenie na pobyt na svojom území, ak majú títo štátni príslušníci záujem bývať so svojím rodinným príslušníkom, občanom Únie s bydliskom v tomto členskom štáte, ktorého je štátnym príslušníkom, ktorý ako občan Únie nikdy neuplatnil svoje právo na voľný pohyb.

O smerniciach 2003/86 a 2004/38

- 24 V prvom rade treba pripomenúť, že ustanovenia smerníc 2003/86 a 2004/38 nemožno uplatniť na odvolateľov vo veci samej.
- 25 Pokiaľ ide po prvé o smernicu 2003/86, podľa jej článku 1 je jej účelom určiť podmienky na uplatňovanie práva na zlúčenie rodiny štátnymi príslušníkmi tretích krajín, ktorí sa oprávnené zdržiavajú na území členských štátov.
- 26 Podľa článku 3 ods. 3 uvedenej smernice sa však táto smernica neuplatňuje na rodinných príslušníkov občana Únie.
- 27 Vzhľadom na skutočnosť, že v rámci sporu vo veci samej ide o občana Únie, ktorý má bydlisko v členskom štáte, a jeho rodinných príslušníkov pochádzajúcich z tretej krajiny, ktorí žiadajú o povolenie na pobyt v tomto členskom štáte v rámci zlúčenia rodiny s týmto občanom, treba konštatovať, že smernica 2003/86 sa na odvolateľov vo veci samej neuplatňuje, pokiaľ ide o žiadosti, ktoré sú predmetom sporu vo veci samej.
- 28 Po druhé, pokiaľ ide o smernicu 2004/38, Súdny dvor už mal príležitosť konštatovať, že jej cieľom je zjednodušiť výkon základného a individuálneho práva voľne sa pohybovať a zdržiavať sa na území členských štátov, ktoré je občanom Únie priamo priznané Zmluvou o FEÚ, a že má za cieľ najmä posilniť toto právo (pozri rozsudok z 15. novembra 2011, Dereci a i., C-256/11, Zb. s. I-11315, bod 50 a citovaných judikatúru).
- 29 Podľa článku 3 ods. 1 uvedenej smernice sa táto smernica uplatňuje na všetkých občanov Únie, ktorí sa pohybujú alebo sa zdržiavajú v inom členskom štáte, než je členský štát, ktorého sú štátnymi príslušníkmi, a na ich rodinných príslušníkov, ako sú definovaní v článku 2 bode 2 tejto smernice, ktorí ich sprevádzajú alebo sa k nim pripájajú.

- 30 Súdny dvor už mal príležitosť rozhodnúť, že občan Únie, ktorý nikdy neuplatnil svoje právo na voľný pohyb a ktorý sa vždy zdržiaval v členskom štáte, ktorého je štátnym príslušníkom, nespadá pod pojem „oprávnená osoba“ v zmysle tohto ustanovenia, takže smernica 2004/38 sa na tohto občana nevzťahuje (rozsudky z 5. mája 2011, McCarthy, C-434/09, Zb. s. I-3375, body 31 a 39, ako aj Dereci a i., už citovaný, bod 54).
- 31 Takisto bolo konštatované, že vzhľadom na skutočnosť, že na občana Únie sa nevzťahuje pojem „oprávnená osoba“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2004/38, nevzťahuje sa tento pojem ani na jeho rodinného príslušníka, lebo právami priznanými touto smernicou rodinným príslušníkom oprávnenej osoby nie sú vlastné práva patriace týmto rodinným príslušníkom, ale práva odvodené, získané na základe ich postavenia rodinného príslušníka oprávnenej osoby (pozri rozsudky McCarthy, už citovaný, bod 42, ako aj Dereci a i., už citovaný, bod 55).
- 32 V prejednávanej veci pritom vzhľadom na to, že dotknutý občan Únie nikdy neuplatnil svoje právo na voľný pohyb a vždy sa zdržiaval v členskom štáte, ktorého je štátnym príslušníkom, treba konštatovať, že sa naňho nevzťahuje pojem „oprávnená osoba“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2004/38, takže táto smernica sa neuplatňuje ani naňho samého, ani na jeho rodinných príslušníkov.
- 33 Z toho vyplýva, že smernice 2003/86 a 2004/38 sa neuplatňujú na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí žiadajú o právo na pobyt na účely pripojenia sa k svojmu rodinnému príslušníkovi, občanovi Únie, ktorý ako občan Únie nikdy neuplatnil svoje právo na voľný pohyb a vždy sa ako občan Únie zdržiaval v členskom štáte, ktorého je štátnym príslušníkom (pozri v tomto zmysle rozsudok Dereci a i., už citovaný, bod 58).

O článku 20 ZFEÚ

- 34 Pokiaľ ide o článok 20 ZFEÚ, treba pripomenúť, že ustanovenia Zmluvy týkajúce sa občianstva Únie nepriznávajú osobitné právo štátnym príslušníkom tretích krajín (rozsudok z 8. novembra 2012, Iida, C-40/11, bod 66).
- 35 Prípadné práva priznané štátnym príslušníkom tretích krajín ustanoveniami Zmluvy týkajúcimi sa občianstva Únie totiž nie sú vlastné práva uvedených štátnych príslušníkov, ale ide o práva odvodené z výkonu slobody pohybu občana Únie. Účel a odôvodnenie uvedených odvodených práv sú založené na konštatovaní, že odmietnuť ich priznanie môže obmedziť slobodu pohybu občana Únie tým, že ho to odradí od vykonávania svojich práv na vstup do hostiteľského členského štátu a na pobyt v ňom (rozsudok Iida, už citovaný, body 67 a 68).
- 36 V tejto súvislosti Súdny dvor už konštatoval, že existujú obzvlášť výnimočné situácie, v ktorých napriek skutočnosti, že sekundárne právo týkajúce sa práva na pobyt štátnych príslušníkov tretích krajín sa neuplatňuje a dotknutý občan Únie neuplatnil svoju slobodu pohybu, právo na pobyt výnimočne nemožno odoprieť štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, rodinnému príslušníkovi štátneho príslušníka členského štátu, aby nedošlo k narušeniu potrebného účinku občianstva Únie, ktorý požíva štátny príslušník členského štátu, ak by ako dôsledok takéhoto odopretia bol občan Únie nútený opustiť územie Únie ako celku, čo by ho zbavilo možnosti účinne požívať podstatu práv, ktoré mu z tohto postavenia vyplývajú (pozri rozsudky Dereci a i., už citovaný, body 64, 66 a 67, ako aj Iida, už citovaný, bod 71).
- 37 Znakom charakterizujúcim vyššie uvedené situácie je, že aj keď sú upravené právnou úpravou patriacou *a priori* do právomoci členských štátov, teda právnou úpravou týkajúcou sa práv na vstup a pobyt štátnych príslušníkov tretích krajín nepatriacich do pôsobnosti ustanovení odvodeného práva, ktoré na základe určitých podmienok stanovujú udelenie takéhoto práva, majú vnútorný vzťah k slobode pohybu

občana Únie, čo bráni tomu, aby bolo uvedeným štátnym príslušníkom v členskom štáte, v ktorom sa tento občan zdržiava, odopreté právo na vstup a pobyt, aby sa táto sloboda neobmedzovala (pozri v tomto zmysle rozsudok Iida, už citovaný, bod 72).

- 38 Súdny dvor v tejto súvislosti tiež rozhodol, že samotná skutočnosť, že sa štátnemu príslušníkovi členského štátu môže zdať vyhovujúce, aby s ním z ekonomických dôvodov alebo na účely zachovania jednoty rodiny na území Únie mohli rodinní príslušníci, ktorí nemajú štátnu príslušnosť členského štátu, bývať na území Únie, sama osebe nestačí na konštatovanie, že občan Únie bude nútený opustiť územie Únie, ak takéto právo nebude priznané (rozsudok Dereci a i., už citovaný, bod 68).
- 39 Vo veci samej jedinou skutočnosťou, ktorá by podľa vnútroštátneho súdu odôvodňovala priznanie práva na pobyt rodinným príslušníkom dotknutého občana, je snaha Kreshnika Ymeragu o zlúčenie rodiny s uvedenými rodinnými príslušníkmi v členskom štáte jeho pobytu, ktorého je štátnym príslušníkom, čo nepostačuje na konštatovanie, že v dôsledku odopretia tohto práva na pobyt by mohol byť Kreshnik Ymeraga zbavený účinného požívania podstaty práv, ktoré mu vyplývajú z postavenia občana Únie.
- 40 Pokiaľ ide o základné práva uvedené vnútroštátnym súdom, treba pripomenúť, že ustanovenia Charty sú podľa jej článku 51 ods. 1 určené členským štátom výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie. V odseku 2 tohto istého článku sa uvádza, že Charta nerozširuje rozsah pôsobnosti práva Únie nad rámec právomocí Únie, ani nezakladá žiadnu novú právomoc či úlohu pre Úniu, ani nemení právomoci a úlohy vymedzené v Zmluvách. Súdny dvor má preto podať výklad práva Únie s ohľadom na Chartu v medziach právomocí, ktoré sú jej priznané (pozri rozsudky Dereci a i., už citovaný, bod 71, ako aj Iida, už citovaný, bod 78).
- 41 Aby bolo možné určiť, či odmietnutie luxemburských orgánov udeliť rodinným príslušníkom Kreshnika Ymeragu právo na pobyt ako rodinným príslušníkom občana Únie, spadá do pôsobnosti práva Únie v zmysle článku 51 Charty, treba okrem iných skutočností preskúmať, či je cieľom predmetnej vnútroštátnej právnej úpravy prebrať ustanovenie práva Únie, povahu tejto právnej úpravy, a či táto právna úprava sleduje iné ciele než tie, ktoré zahŕňa právo Únie, hoci môže toto právo nepriamo ovplyvniť, ako aj to, či existuje osobitné ustanovenie práva Únie v tejto oblasti alebo také, ktoré by ho mohlo ovplyvniť (pozri rozsudky z 18. decembra 1997, Annibaldi, C-309/96, Zb. s. I-7493, body 21 až 23, ako aj Iida, už citovaný, bod 79).
- 42 Hoci cieľom zákona o voľnom pohybe istotne je uplatňovanie práva Únie, nič to nemení na skutočnosť, že na situáciu odvolateľov vo veci samej sa neuplatňuje právo Únie, pretože Kreshnika Ymeragu nemožno považovať za oprávnenú osobu ani v zmysle smernice 2004/38, ani v zmysle smernice 2003/86, pokiaľ ide o žiadosti, ktoré sú predmetom sporu vo veci samej, a že odopretie práva na pobyt rodinným príslušníkom Kreshnika Ymeragu nemá za následok, že bude zbavený účinného požívania podstaty práv, ktoré mu vyplývajú z postavenia občana Únie.
- 43 Za týchto podmienok odmietnutie luxemburských orgánov priznať rodinným príslušníkom Kreshnika Ymeragu právo na pobyt ako rodinným príslušníkom občana Únie, nespadá do pôsobnosti práva Únie v zmysle článku 51 Charty, takže súlad tohto odmietnutia so základnými právami nemožno preskúmať so zreteľom na práva, ktoré táto Charta zakotvuje.
- 44 Takéto konštatovanie sa nedotýka otázky, či na základe preskúmania s prihliadnutím na ustanovenia Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého zmluvnými stranami sú všetky členské štáty, možno štátnym príslušníkom tretej krajiny, o ktorých ide v spore vo veci samej, odoprieť právo na pobyt.
- 45 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať, že článok 20 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát odmietol štátnemu príslušníkovi tretej krajiny udeliť povolenie na pobyt na svojom území, ak má tento štátny príslušník záujem bývať so svojím rodinným príslušníkom, občanom Európskej únie s bydliskom v tomto členskom štáte, ktorého

je štátnym príslušníkom, ktorý ako občan Únie nikdy neuplatnil svoje právo na voľný pohyb, ak takéto odopretie nezbavuje dotknutého občana Únie účinného požívania podstaty práv, ktoré mu priznáva postavenie občana Únie.

O trovách

- 46 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

Článok 20 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát odmietol štátnemu príslušníkovi tretej krajiny udeliť povolenie na pobyt na svojom území, ak má tento štátny príslušník záujem bývať so svojím rodinným príslušníkom, občanom Európskej únie s bydliskom v tomto členskom štáte, ktorého je štátnym príslušníkom, ktorý ako občan Únie nikdy neuplatnil svoje právo na voľný pohyb, ak takéto odopretie nezbavuje dotknutého občana Únie účinného požívania podstaty práv, ktoré mu priznáva postavenie občana Únie.

Podpisy